

OSD 65/16

POSTANOWIENIE
OKRĘGOWEGO SĄDU DYSCYPLINARNEGO
OKRĘGOWEJ IZBY RADCÓW PRAWNYCH
z dnia 23 listopada 2016 roku

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych
w [REDAKTOWANE] w składzie:

Przewodniczący: r. pr. Anna Michnicka-Dziewurska

Sędziowie: r. pr. Anna Mościńska- sprawozdawca
r. pr. Wojciech Golec

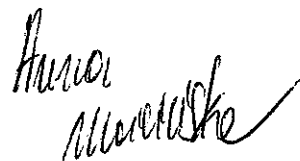
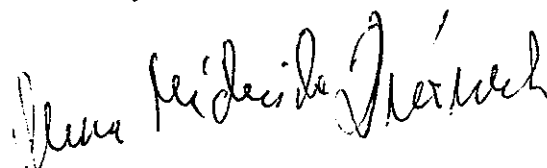
Protokolant: r.pr. Katarzyna Cierniewska

Przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w [REDAKTOWANE] r. pr. Moniki Marukiewicz

w sprawie wszczętej na podstawie skargi Pani [REDAKTOWANE] P. [REDAKTOWANE] na postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP we Wrocławiu z dnia 16.09.2016r. [REDAKTOWANE] o umorzeniu dochodzenia w sprawie radcy prawnego A. [REDAKTOWANE] K. [REDAKTOWANE] o naruszenie ustawy o radcach prawnych i Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

POSTANOWIŁ

1. utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w [REDAKTOWANE] o umorzeniu dochodzenia z dnia 16.09.2016r., [REDAKTOWANE],
2. kosztami postępowania w kwocie 996 zł (dziewięćset dziewięćdziesiąt sześć złotych) obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych w [REDAKTOWANE].

sygn. akt OSD 65/16

Uzasadnienie

W dniu 08.10.2014 r. skarżąca G. P. złożyła do Okręgowej Izby Radców Prawnych w skargę na zachowanie radcy prawnego A. K. W skardze G. P. wskazała, że radca prawny A. K. nie kontaktował się ze skarżącą mimo tego że został jej przydzielony z urzędu do jej reprezentowania. Skarżąca wskazała również, że sama musiała ustalić numer telefonu radcy prawnego A. K. i nawiązać z nim kontakt, a na jedynym spotkaniu które się odbyło radca prawny A. K. przejrzał dokumenty, stwierdził że dokona wpisu – ostrzeżenia do KW, a po kilku dniach wycofał się z prowadzenia sprawy.

W dniu 01.12.2014 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych wydał na podstawie art. 303 k.p.k., art. 305 k.p.k., art. 325e § 1 k.p.k. w związku z art. 74¹ ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych, postanowienie o wszczęciu dochodzenia w sprawie dopuszczenia się przez radcę prawnego A. K. przewinienie dyscyplinarne polegające na naruszeniu postanowień art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego oraz art. 64 ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych przez niezachowanie należytej staranności w wykonywaniu czynności zawodowych tj. nie podjęcie czynności w imieniu swojego klienta – G. P. pomimo wyznaczenia go jako pełnomocnika z urzędu przez Sąd Rejonowy w .

Następnie postanowieniem z dnia 16.09.2016 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w związku z art. 74¹ ustawy z dnia 06.07.1982 r. o radcach prawnych umorzył dochodzenie w sprawie. W pisemnych powodach swojego rozstrzygnięcia Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych biorąc pod uwagę zebrane w sprawie dowody, wskazał że biorąc pod uwagę zachowanie radcy prawnego polegające na nienależytym ustaleniu w jakich sprawach ustanowiony został pełnomocnikiem z urzędu G. P., które stanowi naruszenie zasad etyki radcy prawnego, jednak z uwagi na okoliczności wskazane w uzasadnieniu postanowienia Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych podniósł, iż w jego ocenie zachowanie takie stanowi przewinienie mniejszej wagi.

Na postanowienie Z-cy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDAKTOWANE] z dnia 16.09.2016 r. odwołanie w przepisany terminie złożyła skarżąca G [REDAKTOWANE] P [REDAKTOWANE]. W uzasadnieniu przedmiotowego odwołania skarżąca podniosła, że wbrew ustaleniom Z-cy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDAKTOWANE] nie posiada ona telefonu, a więc niemożliwe było nawiązanie kontaktu z nią przez radcę prawnego A [REDAKTOWANE] K [REDAKTOWANE]. Skarżąca wskazała również, że nie zależy jej na ilości spotkań z radcą prawnym, ale na tym aby radca prawny zapewnił jej profesjonalną i skuteczną obronę. Skarżąca podniosła również, że ze względu na brak zawiadomienia radcy prawnego A [REDAKTOWANE] K [REDAKTOWANE] nastąpiło pominięcie drogi administracyjnej, a ten fakt jest również przyczyną skutków prawnych i moralnych dla strony w postępowaniu przed sądem.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w [REDAKTOWANE] zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w [REDAKTOWANE] w stanie faktycznym niniejszej sprawy postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 16.09.2016 r. o umorzeniu dochodzenia w sprawie jest prawidłowe.

Wskazać należy, że zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych radcowie prawni i aplikanci radcowscy podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swych obowiązków zawodowych. Oznacza to, że ażeby radcy prawnemu można było przypisać odpowiedzialność dyscyplinarną jego zachowanie musiałyby być bądź sprzeczne z prawem, bądź sprzeczne z zasadami etyki zawodowej lub godnością zawodu, bądź musiałyby prowadzić do naruszenia obowiązków zawodowych. Na podstawie art. 74¹ ustawy o radcach prawnych postępowanie dyscyplinarne wobec radców prawnych prowadzone jest według przepisów ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego z uwzględnieniem odrębności wynikających z przepisów ustawy o radcach prawnych. Oznacza to, że nie wszczyna się postępowania, a wszczęte postępowanie umarza się jeżeli społeczna szkodliwość czynu jest znikoma (art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w związku z art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych). Analiza stanu faktycznego sprawy prowadzi do wniosku, że radca prawny A [REDAKTOWANE] K [REDAKTOWANE] został wyznaczony do prowadzenia trzech spraw skarżącej G [REDAKTOWANE]

P [REDACTED] Z-ca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDACTED] ustalił, czemu skarżąca nie zaprzeczyła w odwołaniu, że jej skarga z dnia 05.10.2014 r. dotyczyła prowadzenia postępowań w dwóch sprawach prowadzonych pod Sygn. akt I Co [REDACTED] i I Co [REDACTED]. W postępowaniu prowadzonym pod Sygn. akt [REDACTED] radca prawny A [REDACTED] K [REDACTED] zawiadomiony został o wyznaczeniu Go pełnomocnikiem pismem z dnia 10.09.2014 r., natomiast pismem z dnia 05.10.2014 r. skarżąca złożyła pismo o zwolnienie radcy prawnego A [REDACTED] K [REDACTED] z obowiązku reprezentowania skarżącej w tym postępowaniu. W odniesieniu do postępowania prowadzonego pod Sygn. akt [REDACTED] radca prawny A [REDACTED] K [REDACTED] zawiadomiony został o wyznaczeniu Go pełnomocnikiem pismem z dnia 05.08.2014 r. W dniu 08.04.2015 r. radca otrzymał korespondencję z Sądu, w odpowiedzi na którą wskazał, że pełnomocnictwo z urzędu dotyczyło skargi dłużniczki na czynności komornika, która to została prawomocnie rozpoznana, nie dotyczyło całego postępowania prowadzonego pod Sygn. akt [REDACTED]. Jednocześnie na wypadek nie podzielenia tego stanowiska przez Sąd, radca prawny A [REDACTED] K [REDACTED] i wniósł o zwolnienie go z obowiązków wynikających z pełnomocnictwa. Z powyższego wynika, że radca prawny nienależycie ustalił w jakich sprawach został ustanowiony pełnomocnikiem z urzędu dla skarżącej oraz jaki jest zakres udzielonego mu pełnomocnictwa. Takie zachowanie stanowi naruszenie art. 6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, bowiem obowiązkiem radcy prawnego jest wykonywanie czynności zawodowych rzetelnie i uczciwie. Jednakże przy ocenie zachowania radcy prawnego należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności, które mają wpływ na tę ocenę, w szczególności w niniejszej sprawie należy wziąć pod uwagę fakt, że radca prawny A [REDACTED] K [REDACTED] kontaktował się zarówno ze skarżącą, jak i Sądem w [REDACTED] oraz Komornikiem Sądowym. Radca prawny A [REDACTED] K [REDACTED] miał utrudniony dostęp do akt spraw, bowiem były w nich podejmowane czynności procesowe i Sąd odmawiał dostępu do akt sprawy. Przed otrzymaniem korespondencji z dnia 08.04.2015 r. w sprawie o Sygn. akt [REDACTED] Sąd nie kierował do radcy prawnego korespondencji w tej sprawie, a korespondencja kierowana była bezpośrednio do skarżącej. Ze względu na dokonywany przez Sąd podział sprawy, ze względu na składane przez skarżącą skargi oraz toczącą się egzekucję z nieruchomości nie był ustalony zakres reprezentowania skarżącej w poszczególnych postępowaniach sądowych przez radcę prawnego A [REDACTED] K [REDACTED]. Ponadto zwrócić należy uwagę, iż w toku postępowania dyscyplinarnego nie ustalono, ażeby zachowanie A [REDACTED] K [REDACTED] spowodowało jakiegokolwiek negatywne konsekwencje dla skarżącej, w szczególności ażeby skarżąca poniosła jakąkolwiek szkodę. W tym przypadku należy odwołać się do oceny

stopnia społecznej szkodliwości czynu, określonej w art. 115 § 2 k.k., zgodnie z którym przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. "Stopień społecznej szkodliwości czynu jest tą immanentną cechą czynu, która pozwala na odróżnienie czynów błahych od poważnych i uznanie za przestępstwo tylko takich, które faktycznie i realnie szkodzą określonym dobrom jednostki bądź dobru społecznemu. Ta zmienna cecha czynu, który formalnie wyczerpuje wszystkie znamiona danego typu czynu zabronionego, podlega indywidualnemu stopniowaniu i w zależności od konkretnych okoliczności podmiotowych, jak i przedmiotowych może być bądź to znikoma, bądź nieznaczna, bądź w końcu wysoka lub nawet szczególnie wysoka. Katalog okoliczności wyznaczających stopień społecznej szkodliwości czynu ma charakter zamknięty i został przez ustawodawcę określony w treści przepisu art. 115 § 2 k.k." (wyr. SA w Katowicach z 13.1.2005 r., II AKA 455/04, OSAK 2005, Nr 1, poz. 4; o stopniowaniu społecznej szkodliwości czynu zob. także *R. Zawłocki*, *Pojęcie*, s. 275 i n.). Biorąc pod uwagę stan faktyczny ustalony w niniejszej sprawie stwierdzić należy, że stopień społecznej szkodliwości czynu nienależytego ustalenia przez radcę prawnego A [REDAKTOR] K [REDAKTOR] w jakich sprawach został ustanowiony pełnomocnikiem z urzędu jest znikomy, co powoduje że postanowienie Z-cy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDAKTOR] należało utrzymać w mocy.

W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego zarzuty sformułowane w odwołaniu skarżącej nie mogą doprowadzić do zmiany postanowienia Z-cy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDAKTOR] bowiem brak jest jakichkolwiek dowodów, które mogłyby zmienić ustalenia faktyczne w sprawie, a tym samym nastąpiłaby konieczność powtórnej oceny tych ustaleń. Za dowód w sprawie nie może być uznane samo twierdzenie strony skarżącej, dotyczy to w szczególności faktu, kto pierwszy, czy skarżąca, czy radca prawny nawiązał kontakt oraz ile odbyło się spotkań pomiędzy stronami. Wobec tego, że wszystkie wątpliwości, których nie usunięto w postępowaniu dowodowym rozstrzyga się na korzyść oskarżonego (art. 5 § 2 k.p.k.) nie można przyjąć okoliczności podnoszonych przez skarżącą w odwołaniu za udowodnione, a tym samym dokonać zmiany wydanego przez Z-cę Rzecznika Dyscyplinarnego postanowienia.

Orzeczenie o kosztach postępowania oparto o art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 06.07.1982r. o radcach prawnych (Dz. U. tj. z 2016 r., poz. 233) mając ma względzie, iż wydane zostało orzeczenie inne niż o ukaraniu.

me K. D. K. K.

[Signature]

Gen. K. K.

Pouczenie:

Na podstawie art. 426 § 1 w zw. z art. 325e § 4 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2016 r., poz. 437), w zw. z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. t. j. z 2016 r., poz. 233) od niniejszego postanowienia nie przysługuje środek odwoławczy.